

"JUENI WITO WENU WANDUGU."

**"Bali ninyi ni mzao mteule, ukuhani wa kifalme, taifa takatifu;
watu wa kipekee; ili mtangaze sifa njema ya yeye
aliyewaita mtoke gizani mkaingie nuru yake ya
ajabu."— [1 Petro 2:9](#) .**

"WITO" ni neno linaloelezea kazi maalum ya mtu yeyote, wakati neno "uraibu" linaelezea kazi za hapa na pale; kama vile, mwito wa Mtume Paulo ulikuwa ule wa mhudumu wa Ukweli, wakati uraibu wake, au kazi ya mara kwa mara inapohitajika ili kupata mambo ya uaminifu na ya heshima machoni pa Mungu na wanadamu, ilikuwa ni kutengeneza hema. Vile vile watu wote wa Bwana wanapaswa kuzingatia kwamba wito au mwito wao unatoka kwa Mungu, na unahusiana na huduma ya pekee au ya kiroho ambayo anatupatia pendeleo la kujihusisha nao tukiwa watumishi wenza wa Bwana wetu Yesu Kristo. Ili kujipatia mahitaji ya maisha sisi wenyewe na wale wanaotutegemea, ni lazima tuwe na ajira ya kidunia pia; lakini hii tunapaswa kuiona siku zote, si kama wito wetu---sio kama kazi yetu kuu au muhimu maishani-- lakini tu kama uraibu wetu, au shughuli ya muda ambao ni muhimu kwa kazi yetu kuu. Bila shaka haingekuwa jambo la hekima kwa watu wa Bwana kuzungumzia mambo ya kiroho kwa maoni hayo kwa watu wa kilimwengu. Bwana wetu alituonya dhidi ya kufanya hivyo, akisema, "Msitupa lulu zenu mbele ya nguruwe" - jaribu kutosema mambo ya kina na ya thamani ambayo ni yako kama Viumbe Vipya vya kiroho katika Kristo, na ambayo unaweza tu kuelewa na kufahamu kupitia Roho ([1Kor. 2:14](#)), kwa wale ambao hawana Roho na ambao hawawezi kuelewa mafundisho yako na ambao wangeweza kutamaushwa na jambo hilo, kama nguruwe wangekata tamaa ikiwa ungewapa lulu ambazo hawawezi kuzithamini, badala ya nafaka ambayo wangeweza kuithamini. Katika mioyo yetu wenyewe, hata hivyo, na kati ya "ndugu," wazo hili lazima liwe la juu zaidi kila wakati; yaani, kwamba wito wetu, au biashara, au wito wetu ni wa Mungu,—kwamba tumeitwa kuwa washiriki wa Ukuhani wa Kifalme.

Tunalitazama andiko letu sasa hivi hasa kwa mtazamo wa Ukuhani, au jamii mpya, au taifa jipya, tofauti na wanadamu wengine wote kwa kuwa Mungu amewaalika wawe warithi pamoja na Mwana wake katika Ukuhani mkuu wa Kifalme ambao miundo yake hatimaye itabariki familia zote za dunia. Sifa ya kifalme ya jambo hilo ni ya siku zijazo; bado hatuna mrahaba. Ni katika matarajio tu; itafikiwa baada ya kufanya kwa uaminifu huduma ambayo ni ya wakati huu wa sasa na hivyo kujithibitisha wenyewe kuwa tunastahili, kulingana na masharti ya kiungu, kuwa washiriki wa Ukuhani uliotukuzwa kwa ustahilifu wa Bwana wetu Yesu, na chini yake akiwa Kichwa chetu. . Wakati huo huo inatupasa kujifunza kwa uwazi kile kinachotarajiwa kutoka kwetu kuhusu wito wetu wa wakati huu; ni wajibu gani unaotuambatanisha sisi kama wale ambao wamewekwa wakfu na tumekubaliwa mtawalia kwenye Ukuhani huu wa Kifalme na kupakwa mafuta na Roho Mtakatifu kwa kutazamia kufikiwa kwetu kwa lengo.

Mtume Paulo ([Ebr. 8:3](#)) anatangaza kwamba “Kila Kuhani Mkuu ameteuliwa ili kutoa sadaka na dhabihu; Wazo ni kwamba Kuhani Mkuu hutumikia, - ni kama anayejitolea au kutoa dhabihu kwa Mungu. Kweli, Mtume anazungumza hapa juu ya Bwana wetu Yesu na sio sisi, lakini kutokana na maneno yake mwenyewe mahali pengine tutajua kwamba inatazamiwa kwa viungo vyote vya mwili kwamba wawe washiriki pamoja na Bwana wao katika mateso na dhabihu za wakati huu wa sasa, ili wahesabiwe kustahili kushiriki naye utukufu wa wakati ujao. Na Mtume huyohuyo anaeleza kwamba yeye (Kristo) ndiye Kichwa chetu, na kwamba sisi tu, kama viungo vya mwili wake, “tukijaza yale yaliyosalia ya mateso ya Kristo,” tukitembea katika nyayo zake. Somo, basi, kwa kila mshiriki wa Ukuhani huu wa Kifalme, ni kwamba utume maalum wa ofisi yao, wito, katika wakati huu, ni kujitolea.

Kwa mwanga wa maelezo ya Mtume tunaweza kuona kwamba Bwana wetu Yesu akiwa Kuhani Mkuu alikuwa na kitu cha kumtolea Mungu, na kwamba alikitoa kwa kujitoa mwenyewe dhabihu. ([Ebr. 7:27](#)) Tunaweza kuona jinsi dhabihu yake ingeweza kukubaliwa na Mungu, kwa sababu ndani yake hakukuwa na dhambi—alikuwa mtakatifu, asiye na mawaa, asiye na unajisi, aliyejitenga na watenda-dhambi. Lakini tunawezaje sisi, ambao “kwa asili tu watoto wa ghadhabu kama vile wengine,”—tunawezaje kutimiza utume wetu kama makuhani ili kumtolea Mungu sadaka wakati hatuna kitu ambacho ni chetu wenyewe ambacho kingekubalika, kwa sababu yote tunayo? na je, kwa asili imechafuliwa na dhambi na chini ya hukumu ya kiungu? Maandiko yanajibu kwamba “kile ambacho Mungu amekitakasa,” watu wake hawatakiwi tena kukiona kuwa kitu cha kawaida au najisi; yanatuambia kwamba Mungu ametuhesabia haki kwa uhuru kutokana na kutokamilika kwetu kupitia sifa ya dhabihu ya Kristo; yanatuambia kwamba tunakubalika kwa Mungu "katika Mwanawe Mpendwa."

Mtume anaendeleza wazo hili hili zaidi, na kulisisitiza, akisema, “Basi, ndugu, nawasihi, kwa huruma zake Mungu [si wageni tena, wasiojulikana, watu wa nje, bali waliokombolewa na kukubaliwa na Baba], itoeni miili yenu kuwa dhabihu iliyo hai, takatifu, ya kumpendeza Mungu, ndiyo ibada yenu yenye maana." ([Rom. 12:1](#)) Hapa swala nzima linafupishwa. Hatupaswi kuzingatia tena kwamba, baada ya kuhesabiwa haki kwa imani, Bwana anatuona kuwa sisi si watakatifu na wasiokubalika, bali tunapaswa kuelewa kwamba lengo hasa la kuhesabiwa haki kwetu kwa njia ya imani lilikuwa ni kutufanya tukubalike kwa Baba, ili kutufanya tuwe watakatifu, kuwa makuhani, ili kutupa nafasi ya kufanya kazi ya ukuhani katika wakati huu wa sasa; yaani, kutoa dhabihu - kujitoa wenyewe - kutoa miili yetu kuwa dhabihu iliyo hai kwa Mungu kwa wema wa Kristo. Ni mpango mzuri sana! ni upendeleo kubwa jinsi gani kuruhusiwa kuwa makuhani! ni mpangilio mzuri ulioje! Inatupa nafasi ya kukamilisha utumishi wa kikuhani wa kutoa dhabihu sasa, ili kwamba baada ya hapo na baada ya muda tupate mapendeleo ya sehemu nyingine ya kazi ya kuhani, inayohusiana na utukufu na Ufalme wa Milenia.

Ikiwa basi Mungu alimtawaza Kuhani Mkuu kutoa dhabihu, na hiyo ndiyo ilikuwa sifa ya pekee ya wito wake alipokuwa duniani, vivyo hivyo ni sifa ya pekee ya wito wa wale wote ambao wangetembea katika hatua zake—waliowekwa kutoa sadaka na dhabihu kwake Mungu. Mtume Petro anaita jambo hili hili kwa uangalifu wetu katika mstari unaotangulia kifungu chetu (**mst. 5**), ambapo anatangaza Kanisa kuwa "Ukuhani mtakatifu ili kutoa dhabihu za kiroho zinazokubalika kwa Mungu kwa njia ya Yesu Kristo." Ah, lakini, asema mmoja, Mitume

wanatofautiana kuhusiana na dhabihu zetu zitakavyokuwa. Mtume Paulo anatangaza, “Itoeni miili yenu iwe dhabihu iliyo hai,” huku Mtume Petro hapa anatangaza kwamba tunapaswa kutoa dhabihu za kiroho, na miili yetu kwa hakika si miili ya kiroho. Tunajibu kwamba neno “*kiroho*” katika andiko hili halipatikani katika hati ya kale zaidi ya Kigiriki, inayojulikana kama *Sinaitic*. Inavyoonekana mwandishi fulani wa karibu karne ya nne au ya tano lazima alihitimisha kwamba Mtume alikuwa ameacha kauli yake ya jambo hilo bila kukamilika, na kwamba kungekuwa na hatari ya baadhi ya kumwelewa kumaanisha kwamba Ukuhani wa Kifalme unapaswa kutoa ng'ombe na mbuzi; na ili kuzuia ujenzi huo wa lugha ya Mtume, bila shaka mwandishi huyo mwenye nia njema aliongeza neno “*kiroho*.”

Lakini katika nuru ya Haki ya Sasa tunaweza kuona kwamba alikosea katika kujaribu kusaidia wahyi ambao ulimuongoza Mtume kwenye kauli sahihi ya jambo hilo. Tunaweza kuona wazi kabisa kwamba Bwana wetu Yesu hakutoa dhabihu ya *kiroho*, bali dhabihu ya *kibinadamu* kwa ajili ya dhambi—kwamba kwa sababu hiyo ilikuwa ni lazima aondoke katika hali ya kiroho ambayo alikuwa nayo hapo awali na kuchukua juu yake hali za kibinadamu. kuwa mwanadamu, ili kwa neema ya Mungu aonje mauti kwa ajili ya kila mtu. Adamu hakuwa kiumbe wa roho alipofanya dhambi, kwa hiyo hukumu ya Mungu haikuwa dhidi ya kiumbe cha roho, bali, “U mavumbi wewe, nawe mavumbini utarudi.” Kwa hiyo ilikuwa ni lazima kwamba Bwana Yesu awe *mwanadamu* Kristo Yesu; ili kama vile mauti iletwa na *mtu*, vivyo hivyo na ufufuo wa wafu uletwe na mtu. Na kama vile dhabihu ya Bwana wetu haikuwa dhabihu ya kiroho bali ya kibinadamu, vivyo hivyo pia na dhabihu yetu: hatupaswi kutoa dhabihu asili zetu za kiroho wala maslahi yetu ya kiroho wala kitu kingine chochote ambacho ni cha kiroho; lakini inatupasa tutoe dhabihu asili zetu za kibinadamu zilizohesabiwa haki, mwili wetu uliohesabiwa haki, kama Mtume anavyohimiza, “Itoeni miili yenu iwe dhabihu iliyo hai, takatifu, ya kumpendeza Mungu, ndiyo ibada yenu yenye maana.

Swali sasa linapaswa kutokea katika akili za wale wote wanaojitambua kuwa wamejiweka wakfu kwa Bwana, kama washiriki wa Ukuhani wa Kifalme, ni kwa kiwango gani ninatimiza ofisi yangu ya sasa ya ukuhani, na kufanya kila siku kadiri niwezavyo kupata nafasi ya kazi yangu niliyoiweka dhabihu - kutoa maisha yangu kwa ajili ya ndugu? Nyingi sana, ole! chini ya mafundisho ya uwongo ya Babeli, katika maneno na desturi pia, wamekuja kufikiria kwamba kupata pesa na kupata heshima na kupata urahisi na kujihifadhi kwa ujumla hufanyiza utumishi unaofaa wa watu wa Bwana. Watoa dhabihu huonwa kuwa washupavu waliodanganyika—hasa kwa kadiri jinsi dhabihu inavyofanywa kwa ajili ya Kweli kwa ajili ya mambo ya kiroho. Hata hivyo, hatupaswi kufundishwa na ulimwengu, wala na ukanisa baridi wenye hekima ya kilimwengu; bali yatupasa kuitii sauti ya Mchungaji mwema, kusikia Neno lake, na kujifunza kwake ikiwa tutatayarishwa naye katika shule ya Kristo kwa ajili ya mambo matukufu aliyotuahidia kama warithi pamoja naye katika siku zijazo. "Tukiteseka pamoja naye tutatawala pamoja naye," ndio ujumbe.

Tunaweza kuona jinsi Mtume, ingawa wakati fulani aliona kuwa ni muhimu kushiriki katika kazi ya kutengeneza mahema, anaweza kuchukuliwa kama kuhani ambaye wakati, nguvu, talanta zote zilitolewa kwa Bwana na kutolewa kwa hiari katika kuwatumikia watu wake—katika kutenda. mwema kwa watu wote kama alivyokuwa na nafasi, hasa kwa jamaa ya waaminio; lakini

inawezekanaje wengine wasio na nafasi, si talanta, na si mlango wazi kwa ajili ya utumishi maalum kama wake—wanawezaje wale ambao wanapaswa kuwaandalia mali zao wenyewe? wa nyumbani kulingana na Neno la Bwana, wawe makuhani watoa dhabihu, wakati kama jambo la lazima karibu wakati wao wote ni lazima watolewe kwa kutengeneza mahema, kutengeneza viatu, kazi za nyumbani, au kazi nyingine yoyote ya kazi inayoonekana kuwa imefunguliwa mbele yao kama shughuli zao? Inapohitajika kutumia takriban saa nane hadi kumi na mbili kwa siku mfululizo katika huduma ya wito wetu, tunawezaje kuzingatia au kutumikia masilahi ya wito wetu, ukuhani?

Bwana amefanya kwa neema sana mipango iliyolingana na hali hii hii. Anatumia katika Neno lake kwamba si kadiri tutakayotimiza katika kazi yake, bali ni roho, tamaa na jitihada tunazoonyesha ambazo katika uthamini wake zingeonyesha kiwango cha kujidhabihu kwetu. Anatangaza kwa neema kwamba ikiwa mioyo yetu itatolewa kwake, chochote tunachofanya kinaweza kufanywa kama kwa Bwana, na kama tukitenda kwake kitakubaliwa naye. Kwa mtazamo huu tunaweza kuona kwamba kazi ambayo Mtume Paulo aliifanya juu ya hema ilimpa sifa kama sehemu ya dhabihu yake ya ukuhani, sawa na ile sehemu nyingine ya wakati wake ambayo alitumia kwa njia nzuri zaidi za kutangaza injili. . Vile vile, tunaweza kuona kwamba fundi viatu anayefanya kazi kwenye benchi yake, au mchonga bati katika kazi yake, au mchinjaji katika duka lake, au mlinzi wa nyumba, ikiwa moyoni amejiweka wakfu kwa Bwana kikamilifu, wangukuwa wakitafuta kufanya kazi yao kama vile Bwana, na kwamba ikiwa ni mwangalifu kutumia nafasi zake kwa ajili ya kutangaza Kweli, kwa ajili ya kuwatumikia ndugu, kwa ajili ya kuwatendea mema watu wote kama nafasi ipewayo, uboreshaji wa nafasi chache zinazowajia na nia yao ya kujinyima maonjo ya kibinafsi na urahisi kwa ajili ya utumishi wa Kweli na kwa ajili ya ndugu, ungehesabiwa na Bwana kuwa dhabihu kamili, kwa sababu tabia kama hiyo katika mambo madogo ingemaanisha uaminifu sawa mbele ya fursa kubwa zaidi. [Luka 16:10.](#)

Hii haimaanishi kwamba watu wa Bwana waridhike na utaratibu wa kawaida wa maisha ya kila siku nyumbani au dukani, na wanapaswa kujiambia wenyewe, “Mungu huikubali kazi yangu kabisa kana kwamba imetolewa kwake moja kwa moja umbo lingine linalotamanika zaidi,” lakini ina maana kwamba kila mtu aliye katika hali hiyo anapaswa kuchunguza kwa uangalifu wajibu na wajibu wake wa kidunia siku baada ya siku ili kuona ni kwa namna gani angeweza kwa haki na ipasavyo kukata muda, saa au siku kutoka katika utumishi wa vitu vya kidunia. na mambo ya kidunia, ambayo sasa yanaweza kutolewa kwa ajili ya mambo ya kiroho na maslahi ya kiroho yake mwenyewe au wengine. Moyo uliowekwa wakfu, kuhani anayetoa dhabihu, ndiye atakayeboresha nyakati warukapo kwa haraka, akizitumia kadiri inavyowezekana katika kazi ya Baba. Kwa mfano, huenda mfanyakazi asichukue wakati wa mwajiri wake kuzungumza na mwenzi wake kuhusu dini, kwa kuwa hilo lingekuwa dhuluma na kinyume cha mpango wa Mungu; lakini katika saa ya aduhuri anaweza kuboresha fursa, na badala ya kujihusisha katika mazungumzo ya kilimwengu au ya kipumbavu au mzaha usio na adabu, atatafuta kutumia fursa kuwaambia wengine habari njema; au ikiwa hana fursa kama hizo, bila kupata masikio ya kusikia, atatumia wakati huo katika kujiinua kiroho kwa kujifunza mafundisho na kanuni za Neno la kimungu. Wakati wa jioni hawezi kupuuza wajibu wa hali ya kijamii kwa mke na watoto wake, lakini atakumbuka kwamba chini ya mpango wa kiungu ana wajibu fulani kwao kuhusiana na ukuaji wao wa kiakili na kiroho na pia kwa mahitaji yao ya kimwili, na atajaribu

kutumia sehemu ya wakati wake katika utumishi wao, labda akijinyima mwelekeo wa kusoma hadithi fulani au fasihi nyepesi, au kwa uvivu bila kufanya lolote. Zaidi ya kufikiria wajibu wake kuelekea familia yake, atafikiri zaidi ya hayo mahitaji yake ya kiroho na ya familia ya Bwana na mahitaji yao, na atajitahidi kuhukumu nia ya Bwana kuhusiana na jinsi kila dakika itakavyotumiwa. . Aliweka wakfu kila saa, kila dakika, alipojitolea kuwa dhabihu iliyo hai kwa Bwana; na nafasi za kuweka nyakati na saa kwa ajili ya masilahi ya Kiumbe chake Kipya na kwa ajili ya ndugu wa kiroho, n.k., zinakuja na kuondoka kila siku, na Bwana anatazamia kuona ni kwa kiwango gani alikuwa mfanya agano mwaminifu, mtoa dhabihu. . Sadaka hizi kwa niaba ya majirani, marafiki, mke, watoto, mume, wazazi, zinakubaliwa na Mola kama matokeo ya kuwekwa wakfu kwake, na kwa sababu ya kuamini kwamba hizo ndizo fursa ambazo riziki yake imefungua kwa ajili yake. maonyesho ya roho ya kujidhabihu.

Fursa zile zile, ingawa ziko katika hali tofauti, huja kwa kijana ambaye ni chini ya umri na chini ya wazazi wake, na kwa mke aliyezungukwa na matunzo na majukumu ya familia. Ikiwa kuwekwa wakfu ni kwa Bwana, basi kila dhabihu ya haki na masilahi yetu kwa niaba yetu kama Viumbe Vipya, kwa niaba ya waume au watoto, baba au mama, majirani au marafiki, ndugu katika Kristo, inahesabiwa na Bwana kuwa mengi aliyofanyiwa; lakini ikiwa huduma zilezile zingetolewa kwa mtazamo mwingine wo wote—na mtu ye yote asiye na haki, na si kuwekwa wakfu kwa Bwana, au kufanywa tu kwa watu binafsi na si kama dhabihu kwa Bwana—mambo hayo yasingehesabiwa kwetu kama makuhani; kama dhabihu zetu; lakini inapotazamwa kutoka kwa mtazamo wa kuwekwa wakfu kwa Bwana, na kufanywa kwa uaminifu kama uamuzi wetu bora zaidi wa kile ambacho kingekuwa mapenzi ya Bwana kuhusu matumizi yetu ya wakati wetu, masilahi, talanta, n.k., hizo ni dhabihu zinazokubalika kabisa kwa Mungu, zetu. huduma nzuri.

Tunapaswa kukumbuka kwamba kujiepusha na mambo ya uasherati, na dhambi, si kutoa dhabihu. Hakuna kitu kinachoweza kutolewa kwa Bwana kwa kibali ambacho hakina haki, haki, sawa. Huenda ikawa si kamilifu, kwani yote tuliyo nayo na tunayofanya lazima yawe na dosari kwa sababu ya kushiriki kwetu katika shindano la mbio katika anguko lake; lakini mawaa yasiyokusudiwa ya mambo yanayofaa yote yanafunikwa na sifa za dhabihu ya Mkombozi wetu, kama tulivyoona hivi punde. Aina nyingine ya dhabihu ambayo mara kwa mara haitambuliwi na Ukuhani wa Kifalme ni fursa ya kukataa njia au mipango yetu wenyewe, mbinu zetu wenyewe au mapendeleo, na kwa maslahi ya amani kukubali badala yake mipango, mapendeleo ya wengine-ambapo ni suala tu. ya upendeleo wa kibinafsi, na pale tunapoamini kwamba Bwana atakuwa tayari kuwa na jambo hilo kwa njia moja kama nyingine. Tunaweza kwa maslahi ya amani kujitolea mapendeleo yetu kwa matakwa ya wengine ikiwa tunaona mema fulani yanaweza kupatikana kwa njia hiyo; kama, kwa mfano, uhifadhi wa amani ya nyumba au fursa ya kumshinda mpinzani wetu kwa Ukweli, au sababu yoyote nzuri. Sadaka za namna hii zinampendeza Bwana, anayetufundisha kwa njia ya Mtume kwamba, kwa kadiri tulivyo ndani yetu, tunapaswa kuishi kwa amani na watu wote; na kwamba afadhali tuteseke na kuudhiwa na ndugu katika Kristo kuliko kupeleka suala hilo mbele ya ulimwengu wa wasioamini na hivyo kuhatarisha mazungumzo ya jumla juu ya kazi ya Bwana.—[Rom. 12:18; 1 Kor. 6:7.](#)

Hata hivyo, tumejua kisa ambacho ndugu wapendwa kwa ajili ya amani na upatano walitoa haki zao—na ipasavyo ambapo hakuna kanuni iliyohusika—lakini ambao, hata hivyo, walikuwa na aina fulani ya kinyongo dhidi ya wale ambao walikuwa wamejisalimisha kwao, wakihihi kwamba, kwa namna fulani au nyingine walikuwa wameporwa haki zao. Hili ni kosa, na linaonyesha kwamba dhabihu haikutolewa kikamilifu. Kama jambo lililobishaniwa lingetolewa dhabihu kikamilifu, kama kwa Bwana, bila shaka kusingekuwa na nafasi ya kuhisi kwamba limechukuliwa kutoka kwao. Chini ya hali kama hizo wafuasi wapendwa wa Bwana wangepanya vyema kufanya haraka kutoa nje ya akili zao kitu chochote sawa na chuki na hisia kwamba walikuwa wamenyimwa haki zao za haki, na, badala yake, kuweka ndani ya mioyo yao ambayo walikuwa nayo kikamilifu. kwa uhuru, aliachana kabisa na jambo hilo kwa masilahi ya amani na alikuwa amekufa, akazikwa milele, bila chuki na mtu yeyote, lakini, kinyume chake, kwa hisia ya furaha na furaha kwamba jambo hili lilikuwa limetolewa kwa Bwana; kwa masilahi ya nyumbani au ya Kanisa au yale ambayo sivyo, kwa sababu waliamini kwamba ingependeza, kukubalika kwake, na, kwa hiyo, utumishi wao unaofaa.

Tunapaswa kukumbuka kwamba tuna kila dhabihu moja tu; kwamba inapaswa kutolewa kwa Bwana siku baada ya siku katika uboreshaji wa kila nafasi, kama inavyotujia sisi, kumtumikia yeye na wake. Tunapaswa kukumbuka kwamba ingawa ina dhabihu nyingi ndogo, zingine ni ndogo sana kutaja au hata kuzingatia, hata hivyo itawahitaji wote hawa kukamilisha dhabihu moja ambayo tuliitoa mwanzoni mwa kuingizwa kwetu katika familia yake. Tulipotoa mapenzi yetu, mioyo yetu, tulitoa yote yetu; na kujizuia katika mambo yoyote madogo ya maisha—kukataa kokote kutoa dhabihu kile tunachofikiri kingependeza Bwana—ni kuzuia kiasi hicho cha kile tulichojitolea kwake.

Bwana ni mvumilivu sana kwetu, na anatupa fursa mara kwa mara ili kukamilisha kazi ya dhabihu; lakini lazima yatimizwe, nia zetu lazima ziuawe, lazima zitiishwe kwa mapenzi ya Bwana, vinginevyo hatutafikia kamwe urithi pamoja naye katika Ufalme—tusiwe kamwe washiriki wa Ukuhani wa Kifalme unaoshinda. Kwa neema anatupa mstari juu ya mstari, somo juu ya somo, kuheshimu somo hili; anatuonyesha hilo katika Neno lake kutoka kwa maoni tofauti, akikazia juu yetu ulazima wa kuwa wafu kwa nafsi na hai kwa Mungu kupitia Yesu Kristo Bwana wetu—umuhimu wa kusitawisha neema mbalimbali za Roho ambazo zinadokezwa katika kazi hii ya kutoa dhabihu. Kila mtu ambaye atakuwa mtoa sadaka lazima lazima awe mpole, mnyenyekevu, anayefundishika, vinginevyo hivi karibuni atatoka njiani. Ni lazima pia ajifunze kukuza neema ya Mola katika mstari wa subira, kwa sababu kwa hakika inahitaji subira ili kujikana nafsi zetu na kunyenyekea nyakati fulani kwenye dhulma ambapo hakuna njia ifaayo ya kuikwepa bila ya kufanya ubaya kwa njia ya Mola au kumdhuru. baadhi ya watu wake. Pia inadokeza kusitawisha wema wa kindugu na, kwa neno moja, ukuzaji wa mapenzi yote ya Mungu katika mioyo na maisha yetu; yaani, upendo, ambao lazima upatikane kwa kipimo kikubwa na cha ushindi kabla tutakuwa tumemaliza kazi yetu ya kidunia ya kutoa dhabihu.

Katika masomo yetu ya “Vivuli vya Maskani ya Dhabihu Bora,” tuliona kwamba kila mtu aliyeshiriki ukuhani alitakiwa kunawa mikono na miguu kwenye birika. Tuliona kwamba birika liliwakilisha Neno, au ujumbe wa Mungu, na kwamba maji, kwa hiyo, yaliwakilisha Kweli; na hivyo ni Ukweli ambao ni kutakasa Ukuhani wa Kifalme kutokana na unajisi wa mwili. Kwa

ujumla sisi tu safi, tukiwa tumevikwa vazi la haki ya Kristo; lakini katika mawasiliano yetu na ulimwengu tunapaswa kutafuta kuondoa uchafu wa dunia unaotujia kuhusiana na matembezi yetu ya kila siku na huduma, inayowakilishwa na miguu na mikono yetu. Na Mtume, katika *aya inayotangulia andiko letu*, hasahau kutaja utakaso huu ambao wote wanapaswa kuwa nao ili kukubalika kuwa washiriki wa Ukuhani wa Kifalme. Katika *mistari ya 1 hadi 3*, ikijumlisha, anataja kwamba wale ambao wangukuwa Makuhani wa Kifalme lazima waweke kando "uovu wote na hila zote na unafiki, na husuda na maongezi yote." Kama vile dhabihu inavyohitaji maisha yote ya sasa, vivyo hivyo kuosha kunahitaji maisha yote ya sasa; na ni wale tu wanaosha na kutoa dhabihu ndio watakaokubaliwa katika Ukuhani mtukufu wa Kifalme wa siku zijazo.

Itatambulika kwamba Mtume hawakilishi kwamba makuhani hawa watajiosha wenyewe kutokana na mauaji na dhambi kuu, kwa maana wale ambao wamezaliwa na Roho Mtakatifu ni lazima wawe mbali na huruma yoyote na aina yoyote mbaya zaidi ya dhambi. Anachonyesha ni aina za uovu zilizosafishwa zaidi ambazo bado zinaingia katika mwili, hata za wale walio na nia mpya, na zinazohitaji kufishwa, kung'olewa, kusafishwa. Dhambi hizi zinazotajwa ni za "kufunga mshipi wa karibu" kiasi gani—ni wangapi wa watarajiwa wa Ukuhani wa Kifalme wanaona kwamba wana unajisi katika mstari huu, uovu, hila, unafiki, husuda, maovu! Ni salama kusema kwamba kila mmoja ana baadhi, kama si udhaifu wote huu katika mwili wa kushindana nao—hasa mwanzoni mwa kuingia kwake juu ya wito wa ukuhani. Jinsi wote wanapaswa kutafuta kwa uangalifu kuweka haya yote! jinsi kila mmoja anavyopaswa kuchunguza, si tu kila tendo la maisha na kila neno na kila wazo, lakini, zaidi ya hayo, kila nia iliyo msingi wa maneno, mawazo na matendo yake, ili waweze kutakaswa zaidi na zaidi kutokana na uchafu wa dunia na kuwa zaidi na zaidi. kibali kwa Bwana!

Kwa juhudi zetu bora zaidi hatuwezi kamwe kuwa huru kabisa kutoka kwa dhambi hizi zote za "kufunga mshipi" tukiwa bado katika mwili; lakini jambo moja ni hakika—moyo lazima uwe huru kutoka kwao, vinginevyo hatuwezi kamwe kukubalika kama washiriki wa ukuhani mtukufu. Moyo lazima ujazwe kabisa na upendo wa Mungu kiasi kwamba utahisi kuchukizwa na maovu haya yote, ambayo yanachukiza akili ya kimungu; na yenye furaha kwetu ni kwamba Mungu ameahidi kuikubali hali kama hiyo ya mioyo yetu, na kwamba kwa kujua kutokamilika kwa mwili tunaoshindana nao, hakuhitaji kwamba tupate ukamilifu kamili wa mwili, bali kwamba tutakuwa. safi moyoni ili kumwona na kushiriki utukufu aliowaahidia watu wake.

Yale ambayo tumeona kuhusu upendo mkamilifu ambao ni lazima utawale mioyo yetu ili kutuwezesha kukamilisha dhabihu yetu katika Bwana, si tofauti sana na matakwa ya Bwana kuhusu viumbe wake wote. Hakungekuwa na malaika wa mbinguni anayekubalika kwa Baba bila roho hii ya upendo, ya ujitoaji, ambayo, ikiwa hali za mbinguni zingekuwa sawa na hali zilizopo duniani, zingewachochea na kuwatia moyo malaika wote waaminifu wa Bwana kufanya mema. kwa wahitaji hata kwa gharama ya kujinyima na usumbufu. Tunaweza kuona kwamba sheria hiyo hiyo ya upendo lazima hatimaye inatakiwa kwa ulimwengu wa wanadamu ambao wataendelezwa chini ya mafunzo ya Enzi ya Milenia, wakati wa shule duniani. Pia lazima hatimaye wafikie kiwango kile cha upendo ambacho, kama hali zingekuwa sawa na zile zilizopo sasa, zingewaongoza kutoa dhabihu kwa ajili ya masilahi ya wahitaji. Hakuna kitu kidogo kuliko

hiki ambacho kingeweza kuzingatiwa kuwa ni urejesho kwa upande wa mwanadamu wa kile kilichopotea—sura na mfano wa Mungu.

Upekee, basi, wa wakati huu wa sasa na nafasi ya Kanisa ndani yake, ni ukweli kwamba tumezaliwa kwa akili mpya, nia mpya, roho mpya na sheria ya upendo, wakati dhambi na kifo bado vinatawala karibu nasi. Kwa hiyo kwetu sisi tunaishi chini ya hali za sasa, katika kugusana na udhaifu na kutokamilika na majaribu ya wengine, inakuwa, lazima, ushahidi wa akili mpya kwamba, kwa kuona hali hizi, tunapaswa kuruhusiwa kutoa dhabihu kwa niaba ya ndugu na kwa niaba ya watu wote kadiri tupatavyo nafasi. Haya kwa hakika ni majaribu na majaribu makali, ambayo yatakuja kwa ulimwengu wa wanadamu wakati wa Enzi ya Milenia, wakati hali zote zitakapokuwa nzuri kwa ukuzi wa akili mpya ya upendo. Wao ni majaribu makali zaidi pia kuliko yaletwayo juu ya malaika watakatifu, ambao, ingawa wana upendo huu, hawana udhaifu na kutokamilika kwa mwili, asili ya dhambi, kushindana nayo katika utendaji wake, na ambao, kwa hiyo, wanaweza. usipate ushindi kama huo kama vile Kanisa la Kristo linaitwa kupigania na kwa neema ya Bwana wake kushinda.

Ni kwa sababu hiyo kwamba Bwana ameshikamanisha na hili “kundi dogo,” sasa likichaguliwa chini ya hali hizi za kujidhabihu, thawabu kubwa sana; kama ilivyoandikwa, "Mambo ambayo jicho halikuyaona wala sikio halikuyasikia, wala hayakuingia katika moyo wa mwanadamu, mambo ambayo Mungu aliwaandalia wampendao." ([1 Kor. 2:9](#)) Ijapokuwa Mungu ametufunulia mambo hayo kwa njia ya Roho wake, ambaye huchunguza mambo yote, hata mafumbo ya Mungu, lakini sisi hatuwezi kufahamu kabisa. Kama Mtume asemavyo, sasa tunaona mambo haya matukufu ya wakati ujao kupitia kioo cha moshi, bila kujulikana; lakini baada ya muda tutaona uso kwa uso na kujua kama tunavyojulikana, na kuthamini kikamili mambo ya ajabu ambayo Mungu ametutangazia kupitia Mwana wake na mitume wake waaminifu. Ndipo sehemu ya kifalme ya cheo hiki cha ukuhani itaongezwa, nao watakuwa kweli makuhani, wa kifalme, wana wa Aliye Juu Zaidi, na kung'aa kama jua katika Ufalme wa Baba yao.

Ufalme huu, ingawa utakuwa na hadhi, ukuu na nguvu kubwa, hautuvutii kwa vielelezo vyovyote tulivyo navyo katika ufalme wa kidunia, pamoja na kiburi chake na mara nyingi ubinafsi na fahari na maonyesho. Inatuvutia, hata hivyo, kwa mambo ya utukufu ambayo Mungu amesema kuhusu kazi ya Makuhani hawa wa Kifalme—kazi ya kutawala, kubariki na kuinua ulimwengu wa wanadamu. Tumaini hili tukufu linawatia moyo, kuwatia moyo na kuwahuisha makuhani waliozimia ambao sasa wanatoa dhabihu, na Bwana amekusudia hivyo. Kwa kuzingatia mambo hayo, tukumbuke wito wetu, ndugu, na tusikose miito ya maisha kwa ajili ya wito mkuu ambao Mungu ameweka mbele yetu katika Injili. Na tuangalie kwamba kila siku tutashuhudia uaminifu wetu kwa kuwekwa kwetu kikuhanu kwa utakaso, dhabihu ya kikuhanu, na hivyo kujitayarisha wenyewe chini ya uongozi wa Kuhani Mkuu kwa ajili ya kazi tukufu ambayo Baba wa mbinguni ametuandalia kwa njia yake ya ajabu. mpango.